

Aquarelle van Jan Vercammen

Inhoud

De wijk	blz 1
Wijshedspreuk nr.8	blz 1
Evangelisch leven	blz 2
Heimwee naar de Leegte	blz 3
Maarten Das stelt zich voor	blz 4
Zomaar een notitie	blz 4

Wijshedspreuken nr. 8

De zonde van jaloezie vermijden

3 Wie jaloeers is op zijn broer om het goede dat de Heer in hem zegt en doet, maakt zich schuldig aan godslastering, want hij is jaloeers op de Allerhoogste zelf, die al het goede zegt en doet.

We kennen het allemaal wel; jaloeers zijn. Een vriend geeft een compliment aan een ander, waar jij vervolgens jaloeers op wordt omdat dit compliment niet aan jou toekomt. Had jij dat compliment maar gekregen. Jaloezie is een gevoel van leed/spijt over het goede van een ander, dat niet aan jou ten deel valt. Hoe gaan we hiermee om? Het gebeurt vaak in een flits. Kijk ernaar in je hart, observeer het dan vanaf een afstand en ga er niet op in, laat het los en zeg/doe/richt je op iets goeds.

Jaloezie komt niet voort uit liefde jegens de naaste en voegt daar niets aan toe, maar doet er wel afbreuk aan. Het zijn onze prikkels/gedachtes/gevoelens die uit ons hart naar boven komen en die veel schade kunnen aanrichten in onze verhouding tot de ander en God. Het is onze taak om te verzaken aan al deze gevoelens en gedachtes.

Bron:
- De geschriften van Franciscus van Assisi.

Wonen in Nijmegen-West

We wonen nu sinds november in Hees en dat bevalt ons goed. Het is hier rustig wonen. Niet meer de drukte van het vele verkeer wat aan de Ubbergseweg van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat voorbij raasde.

We zijn inmiddels gesetteld en hebben in de buurt kennisgemaakt met diverse mensen van de kerk, onze burens en het dichtbijgelegen winkelcentrum waar we wekelijks boodschappen doen.

Ook bezoeken we soms Stichting Overall, een kringloopwinkel waar je 2dehandsspullen kunt brengen en kopen voor een zeer redelijke prijs. Deze winkel is slechts twee middagen in de week open, maar wordt dan ook druk bezocht. We hebben er al enkele spullen gekocht die we nodig hadden. De opbrengsten gaan naar projecten aan mensen in o.a. het Himalaya-gebergte. Ook bezoeken we in het weekend zo nu en dan voor de gezelligheid een rommelmarkt in het voormalige fabriekspand van Honig. Je ziet daar van allerlei slag mensen op af komen en dat is leuk om er gewoon wat rond te snuffelen (vooral kijken, kijken en niet kopen) en contact te maken. >>

Een klein stukje geschiedenis.

De Wolfskuil is van oudsher een volkswijk aan de westkant van Nijmegen, die in de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw gebouwd is om de groeiende arbeidersbevolking van Nijmegen onderdak te bieden. De wijk ligt enigszins weggestopt achter de hoger gelegen Graafseweg. Van oorsprong was de Wolfskuil door stadsmuren gescheiden van het dichtbevolkte centrum en was de Oude Heselaan de doorgaande weg naar Hees en Neerbosch, waar de beter gesitueerden van Nijmegen vele fraaie en statige landhuizen bezaten.

Van oudsher werden de regengeulen als wegen gebruikt, waarvan een aantal nog steeds als zodanig in gebruik zijn. Een 'inham' aan de westkant van de stuwwal deed dienst als 'valkuil', waar wilde wolven in werden gedreven die tot in de negentiende eeuw het gebied ten westen van Nijmegen onveilig maakten. Daar werden de beesten afgemaakt. Aan die 'Wolfskuil' dankt de latere wijk dus zijn naam. (bron: Nijmegencity)

Vervolg op pagina 2.

Vervolg Nijmegen-West

Wij dachten hierbij meteen aan het verhaal van Franciscus en de wolf van Gubbio, wat nu meer betrekking heeft op de angsten van de mensen voor elkaar en de kwetsbaarheid die zij ervaren. Ook in het Hobbycentrum waar we komen merken we dat er mensen vertellen over hun angsten en ervaringen met mensen in de wijk. En dan hoor je niet altijd fraaie dingen.

Mensen hebben heel wat meegemaakt, zijn angstig geworden en hebben moeite om anderen te vertrouwen en om hulp te vragen.

- Onlangs is er een stripboek verschenen over de geschiedenis en de verhalen van mensen uit de wolfskuil, genaamd "Sterke verhalen uit de Wolfskuil."

>>

We wonen nu 5 min. van de - Bethlehemkapel vandaan, waar we sinds september vorig jaar wekelijks de zondagsviering bijwonen.

Na de viering is er altijd koffiedrinken waarbij we vooral een luisterend oor zijn en delen in wat ons bezighoudt. In de Bethlehemkerk komen voornamelijk ouderen boven de 65 jaar. Er kerken wekelijks 30 à 40 ouderen. We merken dat er onder de ouderen wel angst heerst. Ze vinden het een angstige en jachtige tijd waarin ze toch veel op zichzelf zijn aangewezen en er minder sociaal contact is. Voor hen is het samen koffiedrinken dan ook een zondagse aangelegenheid, waar ze op verhaal kunnen komen.

Naast ons staat het voormalig klooster Sancta Maria (zusters van liefde). Tot eind januari zat daar Iriszorg, die verhuisd is naar de Ubbergseweg, waar we voorheen woonden.

>>

De naam studiehuis Vincentius á Paulo is veranderd in Vince, wat overwinning betekent. In Vince wonen twintig jongeren, tussen de 18 en 23 jaar, voor tijdelijke opvang voor maximaal negen maanden om hun leven weer op de rails te krijgen. Een aantal kamers is beschikbaar voor nachtopvang van dakloze jongeren. In januari hield Iriszorg een afscheidsborrel in Sancta Maria voor de buurt. Voor ons was dit meteen ook een gelegenheid om kennis te maken met mensen uit de straat.

Er gebeuren helaas ook nare dingen. Dit is een voorbeeld wat er ook gebeurt in de wijk. Met oudjaar 2013 was br. Roel Nijenhof getuige van een geweldsincident aan de Bredestraat toen hij in de ochtend naar zijn werk ging. Twee jonge mannen sloegen en schopten een andere jongeman die hem hadden opgewacht nadat deze geslapen had in de nachtopvang van Iriszorg. Later bleek het te gaan om geld. Roel heeft meteen bij het eerste het beste huis aangebeld en gevraagd of de bewoners de politie wilden bellen. Die was er in vijf minuten. De daders waren er natuurlijk vandoor gegaan. De mensen waarbij Roel had aangebeld vroegen hem en de jongeman die met het slachtoffer was opgelopen mee naar binnen. Aan de politie hebben ze getuigenis afgelegd. Als je zelf geweld tegenkomt is het de kunst om rustig te blijven en te kijken wat je kunt doen en daar naar te handelen.

Een blik op een stukje wijk Nijmegen-West

“Ik ben”

Franciscus wilde eens vasten, net als Christus: veertig dagen en nachten zonder iets te eten. Een krachttoer van jewelste. Kon hij dat eigenlijk wel? “Ik ben Christus toch niet?” moet hij toen gedacht hebben. En dus at hij toch één klein stukje brood. Om aan te geven: ik ben niet volmaakt zoals Hij.

Ook wij staan in deze veertigdagentijd stil bij wie wij zelf zijn en wie en wat Christus is. Elke vrijdag nemen we een uitspraak van Jezus die begint met: Ik ben... (Ik ben de Goede Herder, Ik ben het Licht der wereld, enz). Een kunstenaar heeft bij elke uitspraak een prachtige plaat gemaakt en één broeder kiest daarbij telkens een vrije gebedsvorm.

‘Ik ben’. Een zin die je verder zelf kan aanvullen. Met je naam, je beroep, je talenten, je afkomst. Maar je kunt de zin ook gewoon zo laten. ‘Ik ben’. En eigenlijk ben je er dan al. Je hoeft geen krachttoeren uit te halen, geen superherder te zijn of een fel stralend licht. Zeg gewoon ‘Ik ben’. Hoe geweldig is het dat je er alleen al bent! Wat een groot geschenk.

‘Ik ben’. Proef het, als een klein, maar heerlijk stukje brood.

Heimwee naar de leegte.

Toen wij in november net verhuisd waren naar Hees, voelde ik mij vervreemd van mijn omgeving. Zeg maar gerust een vreemdeling.

De nieuwe buurt was nu echt werkelijkheid geworden en het was allemaal erg snel gegaan.

We moesten weer een stukje opnieuw beginnen wat betreft het aangaan van nieuwe contacten

Er zat een hoop onrust in mij, maar ook “angst voor” het opnieuw aangaan van onze levenswijze in deze nieuwe wijk. Hoe zou het ons nu vergaan? Zouden we het financieel redden? Hoe zouden de mensen in deze buurt reageren?. Ik zag weer allemaal beren op de weg, die steeds groter werden naarmate ik er meer over nadacht.

Bij Gerard Ris, pater franciscaan aan de Vermeerstraat, zag ik, toen wij bij hem voor gesprek waren, de bundel van Joop Sierat “Heimwee naar de leegte” liggen. De bundel trok meteen mijn aandacht. Terwijl Jelle en Gerard in gesprek waren, begon ik een hoofdstuk te lezen.

Heimwee naar de leegte is een soort behoefte om alles in je geest los te maken, alle concrete vormen te laten vervagen en dan ontvankelijk open te staan voor het niets, voor leegte, voor ruimte.

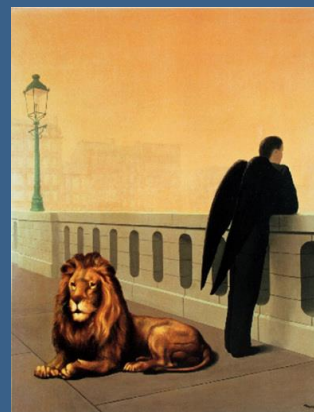
Deze ruimte, daar verlangde ik naar. Mezelf leeg laten worden. Rust en ruimte creëren in mijn hoofd.

Maar ook mijn angsten en gevoelens van vervreemding aan durven gaan en staan in de leegte die ik in plaats van ervoor weg te vluchten in allerlei dagelijkse beslommingen. Dat laatste is niet moeilijk.

De leegte was voor mij vaak grijs, ik associeerde het met angst, neerslachtigheid, onrust.

De bundel van Joop Sierat heeft me hierbij geholpen om woorden te geven aan de gevoelens/emoties die in mij waren. Ook de vele reacties van franciscaanse broeders over hoe zij God ervaren in hun leven hebben me hierin gesteund.

God gaat altijd met je mee in lief en leed. Probeer me niet te begrijpen, zegt God. Ik ben die Ik ben en Ik zal er altijd zijn voor jullie. >>

Le mal du Pays (Magritte)

In deze bundel stelt Joop Sierat zich vragen over wie God eigenlijk is.

Hij heeft het over een leegte in het niets
God is altijd groter,

De ruimte waarin je je bevindt kleurt met leegte

Gij zijt betrouwbaarheid

Gij zijt rust

Gij zijt vreugde en blijdschap

Gij zijt rechtvaardigheid

Gij zijt sterkte

Gij zijt al onze rijkdom dat ons genoeg is

Gij zijt onze hoop

Gij zijt ons geloof

Gij zijt onze liefde

Vrede en alle goeds
Br. Roel

Franciscus onderweg

Maarten Das stelt zich voor

In de vorige nieuwsbrief heeft u gelezen dat ik postulant ben. Nu zal ik kort iets over mijzelf vertellen en waarom ik hiervoor gekozen heb. Ik ben 34 jaar, kom uit Bunnik en ben schrijvend journalist, onder andere voor het maandblad van de Martinusparochie in Utrecht, waar ik lid van ben. Ook schrijf ik gedichten die ik publiceer en voordraag. Twee liedteksten van mij staan in het nieuwe protestantse Liedboek, één daarvan is een bewerking van het Zonnelied van Franciscus.

Sinds enkele jaren ben ik geboeid door Franciscus. Ik zie raakvlakken tussen zijn leven en wat er leeft in mij. Willen leven vanuit God, dicht bij Zijn schepping, zowel mens als dier en de natuur. Het centraal stellen van andere waarden dan de waarden die de maatschappij 'opdringt'. Leven vanuit het evangelie, vaak tegen de stroom in. De wijze waarop Franciscus dat deed is vaak heel verrassend en raak. Het trekt me en fascineert me.

Ik ben enkele jaren actief geweest in de organisatie van het Franciscaans Jongerentreffen. Ook ben ik twee maal in Assisi en omgeving geweest, waaronder één keer met Jelle en Roel. Vorig jaar ervaarde ik meer dan alleen een fascinatie voor Franciscus: ik kreeg een sterk gevoel van roeping. Een verlangen om mijn gevoel voor religieus leven meer naar de oppervlakte te halen. Een belangrijke tekst daarbij is het gedeelte uit het Lucas-evangelie, hoofdstuk 10, als Jezus de leerlingen uitzendt als 'lammeren tussen de wolven'. >>

Een beeld dat me sterk aanspreekt en dat ook Franciscus aansprak. Mijn gang naar Nijmegen is vol nieuwe indrukken. Ik leer veel over mezelf en over leven in gemeenschap. Ik leer dichter bij Christus te komen, in het gebed maar ook in het bezig zijn en in ontmoetingen en gesprekken. Zo zijn we op bezoek geweest bij de zusters clarissen in Nijmegen, niet ver bij ons vandaan, en bij de broeders franciscanen in Wijchen. Ik ervaar dan een warme verbondenheid. Ook in de gesprekken met de vaste kerkgangers van de Bethlehemkerk voel ik me steeds vertrouwd. Van nature ben ik meer een denker, ingetogen, en vooral bezig met teksten. De ontmoetingen en het handen uit de mouwen steken kost nog wel eens wat moeite. Maar als ik die drempel over ben, ontdek ik veel moois. Inmiddels ben ik ook al mee geweest de wijk in, proeven aan het leven onderweg. Spannend, maar ik merk dat het me goed doet. Klar kunnen staan voor de ander en wat er op je pad komt. Eng in het begin maar ook bevrijdend. Het roept iets in me wakker dat raakt aan de stem in mijn binnenste. Gaan als lammeren tussen wolven. Kwetsbaar, maar onder Gods hoede. Het leven hier in deze gemeenschap voelt als een weg om te gaan, samen met anderen.

Brood des Levens, van het Leven.

De Heer zond de 72 leerlingen door de wereld. Ook Franciscus zendt zijn broeders uit. Zendt??... Ja, ook nu zendt hij hen nog telkens uit om het werk van Christus voort te zetten.

Broeders die er twee aan twee op uit gaan en het werk wat ze tegenkomen ondernemen. Eten, drinken en kleding is het enige wat ze nodig hebben. Voor de nacht een plek om te slapen.

Gebed en broeders, zusters zijn is een groot goed, een basis waarvan men uitgaat door de wereld. Geen conflicten aangaan en aan hen die vragen geven in wat ze nodig hebben en niet terugvragen van hen die iets afnemen.

Zo gaan wij van 2 t/m 11 mei door Nijmegen.

We zullen als broeders en zusters van verschillende landen itinerant leven door Nijmegen. We zijn deze dagen verbonden met de H. Stefanus Parochie.

Elke ochtend zal staan in het teken van gebed en meditatie, Evangelielezing en delen, daarna is er de H. Eucharistie. In de middag zullen wij 'rondgaan'. Om 18:00 is er de vesper en daarna zullen de broeders, zusters weer 'rondgaan' door de wijken van Nijmegen. Werkend, biddend en wie weet een slaapplek bij mensen. Delend en gevend, ontvangend en kwetsbaar zijn. Danken, dienen, dragen!

Tot de volgende Nieuwsbrief

Franciscus' broeders & zusters

Bredestraat 164

6543 ZZ Nijmegen

Website:

www.franciscus-broedersenzusters.info